

A forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulója előtt minden a képtelenség riasztó, árvízszerű kiteljesedése felé halad.

Az abszurditás eddig inkább csak filozófiai és irodalmi fogalom volt. Az írók felfedezték az életben a képtelenség jelenségeit, megírták, a közönség okult rajta, nevetett, a gondolkodók vitatkoztak vagy aforizmákba öntötték a képtelenség tételeit. Most más a helyzet. Az abszurd szerzők nyűszítenek a félelemtől, mert az élet, különösen a politikai élet elvette a kenyerüket. Nem bírják követni az élet napi képtelenségeit.

Bogsch Erik, a valamelyik kormány mellé, fölé, alá felállított tanács, talán a Konvergencia Tanács tagja, talán vezetője s egyben az egyik legnagyobb magyarországi gyógyszergyártó cég – külföldi, természetesen – vezérigazgatója nem ért egyet a kormánya konvergencia-intézkedéseivel, amely adókat, hozzájárulásokat vetne ki az ő üzemére is. Ezt nyilvánosságra is hozza, de még mindig a Konvergencia Tanács tagja.

Sípos József, az MSZP társadalompolitikai tagozatának titkára kizárattott a pártból. De hogyan lehetséges, hogy eddig benne volt, hiszen ha van valami, ami ellentétben áll az MSZP politikájával, akkor az az említett tagozat, amelynek tiszteletbeli elnöke, Gázsó Ferenc már sokszor kifejtette, hogy a szocialista párt nem szocialista, hanem a nagytőke, sőt a nemzetközi nagytőke érdek-kijárója, nagytőkés párt.

A magukat forradalmároknak vagy a forradalom egyenes ági örököseinek tartó Kossuth téri tüntetők ma már egy hatalmas sörsatort kaptak, szereztek, s a tüntető ember asztalnál ülve babgulyást kanalizál, s hozzá le-letör egy-egy darabkát a színpadról felé hangzó folyamatos szöveg-kenyérből. Ez a világ legbékésebb forradalma. Megszokható forradalom. Valószínűleg nemsokára pincér is kerül a sátor alá, és a teli szájjal tüntető odainti: „hé, te, tiszta hideg ez a gulyás!” „És nincs benne hús!”

A tér másik részén a Fidesz csak öttől-hatig rendez műsoros forradalmat, s erről az internetes hírportál újabban pontos nézőszámot közöl, legutóbb 7633-at jelentett.

Ugyanakkor a műsorközlőről kiderült, hogy nem Philip a keresztnéve, hanem Kálmán. Az ellenlábas tévében bemutatott felvétel tanúsága szerint sokkal ocsmányabbul tud káromkodni, mint az, akinek a lemondatása miatt konferál.

A magyar Országgyűlés és nemzeti nagyjaink szobrai előtt tehát egyszerre két forradalomféleség, pestiesen izé zajlik. Miközben bent rendben folyik az ülésezés – vagy már az is izé, odabent? –, egymást követik a kormányülések, a bizottságok meghallgatásokat eszközölnek, a takarítónők takarítanak, a Koronát őrzi a kormányőrség, kint mindezt békésen ócsárolják. A képviselő benyújt egy módosítót, kivonul, bevonul, elalszik, felébred, aztán kimegy a térre és elmond egy „mondjon le” – beszédet. Utána fogadja a másik oldali képviselőtárs gratulációját: „jól van pajtás, mérsékelt voltál, köszönöm.” – „egy csónakban utazunk, kérlek.” – Mondja a jobboldali a folyosószegetben, ahol nem hallja senki. Nemrégén itt, ebben a házban tikos szavazással megválasztották a köztársaság új elnökét felmutatott, nyilvánossá tett, tulajdonképpen valakik előtt igazolt nyílt szavazatokkal. Az elnökből úgy lett elnök, hogy a kormánykoalíció kisebbik pártja nem szavazott, mert nem akart pártkatona(nő) elnököt. Szili Katalin házelnök asszony akkor kis pityergés után beállt a sorba, most ő is védelmezi a megtámadott Gyurcsányt és pártját, talán benne van a keze Sípos József kizárásában is, a törvénytelenül megválasztott elnök pedig a parlamentarizmus szabályainak a betartására hívja fel a viaskodó feleket, de ugyanez miatt a balliberális sajtó orvlövészeinek keresztüzében áll.

Azok támadják, akik székébe segítették. A sajtó egy másik része mindenre lő, arra is, ami áll, arra is, ami mozog.

Ezek azonban a mai zűrzavarnak a felszínes jelenségei. A legnagyobb valószínűséggel az MSZP legfelsőbb háttérirányítói által tervszerűen kiszivároztatott őszi beszéd után kibontakozó elégedetlenségi hullám, az országossá váló tüntetések és a Kossuth Lajos tér hétfő esti hatalmas megtelése sem nélkülözte a titkos kezek rásegítéseit. A tömegből kiváltak egyesek és átvonultak a szomszédos Szabadság térre, hogy átadjanak és beolvastassanak egy petíciót, amely csak hevenyészett formában volt a kezükben, kézírással. Miután erre a tévé vezetői nem voltak hajlandók, a petíciósok nem fordultak a téren jelen lévő, közvetítő és velük rokonszenvező Hír tévé stábjához, hogy olvassa be, hanem akár intésükre, akár nem, elkezdődött a tévészékház ostroma. Az ostromot a Hír tévé közvetítette, és a közvetítést átvették a kereskedelmi csatornák. A Hír tévé engedélyt adott az átvételre. Utána a csatornát megbüntette a médiahatóság egymillió forinttal, mert riportere forradalomról beszélt az ostrom képeinek hatása alatt.

A felkelők sikeresen bevették a tévészékházat, a rendőrök elvonultak, de senki nem halt meg. Már aznap este feltűnt többeknek, hogy mennyire gyenge és alkalmatlan volt a tévészékház őrzésére kirendelt rendőri osztag. Nők is voltak köztük. Felszerelésük nem ért semmit.

Mintha ugyanabban a papírbakancsban lettek volna, amiben első világháborús bakáink egy része, akiknek egyes pesti hadiszállítók küldtek a frontra ilyen terméket, és emiatt meggazdagodtak a háborún, amelyen a nép vesztett.

A zavargások másnap is folytatódtak a Körúton, az Oktogonnál és másutt, de a rendőrség ezek ellen már szigorral, sőt túlzott szigorral lépett fel, majd ahogy s amennyire lanyhult a küzdőkedv, úgy lett egyre keményebb a kommandó. A tüntetők közül nem dühöt és nem harci kedvet, nem az üsd-vágd szenvedélyét váltotta ki a hatóság kegyetlensége, hanem megnyugvást. A zavargások képeit, az égő autók lángolását, a vandalizmus jeleneit viszont azonnal kihasználta az álforradalom gerjesztője, a balliberális tábor. Mind Demszky, mind a kormány választási reklámjaiban megjelent, hogy ők ezzel szemben a béke és a nyugalom letéteményesei. Kínjában a Fidesz is fehér szalagot tűzött a gomblyukába. Mindenki békét akart a tüntetésektől hangos, acsarkodástól harsogó, zűrzavaros városban. No, de ha mindenki eleve békét akart, akkor miért tört ki mégis, ami kitört?

Az egész mozgalom értelme veszett el a képtelenség halmazában. Budapest a képtelenség városa lett, s ma is az. Itt áll előttünk egy forradalom, ami nem az, amit központilag, provokátorokkal fejlesztettek utcai harcokká, benne vagyunk egy folyamatban, amelyben annyi követelés van, ahány szónok. Mindenki mindent követel, vagyis nem követel senki semmit. Egyik nap a Fidesz értelmisége, tekintélyes mozgalmárai alkotmányozó nemzetgyűlést követelnek, ezt a kormány kineveti, de a Fidesz sem áll mellé, hanem csak szakértői kormányt akar, amely azonban nem tetszik a saját tüntetőinek sem. Senki nem jelöli meg, hogy kikből álljon ez a szakértői kormány. És mihez értsen? S most itt állunk egy folyamat kelős közepében, sőt a sodrában, amelyben minden értelmetlen. Gyurcsány megy vagy nem, valószínűleg megy, de esetleg visszahívjuk.

Ahogy távolodunk az eseményektől, úgy rakódik rá egyre vastagabban a felejtés lösztakarója és a félremagyarázás és félrevezetés guanója ezekre az eseményekre. A sajtó éppen úgy hazudik, és éppen úgy manipulál, mint az izé-forradalom kitörése előtt, mint a rendszerváltás 16 éve alatt mindenkor. A sajtó most is a balliberális zsidó hatalom szolgálatára áll. Mindent mond,

csak az igazat és a valódit nem mondja. A figyelő szemű ember előtt, aki ok-okozati kérdéseket képes feltenni, egyre tisztábban bomlik ki a történet megrendezett és ennél fogva bűnös mivolta. A kormány, a két párt – SZDSZ és MSZP együtt! – forradalmat rendeztetett, valami olyasmit, amit az emberek már láttak a tévében egyes nyugati városokban, külvárosokban, hogy elejét vegye az elégedetlenségnek, amely politikája miatt később átcsaphatott volna igazi forradalomba. Mindezt 1956 októberének ünnepe előtt.

A „ragadd el!” Ron Werber-i elve most kiegészült a „riaszd el” gyakorlatával.

Valószínűleg jól jött volna nekik egy-két rendőrhalál is, de hál’Istennek minden rendőr, rendőrnő megúszta. A rémes képek azonban hatottak. A Fidesz lemondta a hét végére tervezett Hősök terei rendezvényét, mert a kormány olyan robbantásokat helyezett kilátásba, amelyeket állítása szerint nem tudott volna kivédeni. Egy-két napra csend támadt, az országot előntötte a döbbenet: itt tartunk? A nép ezzel a megdöbbenéssel ment el az önkormányzati választásra és juttatta magyarányú országos győzelemhez azt a Fideszt, amely nem mert irányt adni a forradalomnak.

De van tovább is. Ugyanaz a kormányzat, amely sem nyomozásaival, sem az előző, a munkájában minduntalan akadályozott legfőbb ügyész – Polt Péter – alatt a vádemeléseivel, sem bírósági eljárásaival nem tudott pontot tenni milliárdos sikkasztások ügyei végére, s felmentett több, a nagyközönség által súlyosan bűnösnek ítélt kebelbeli bankárt – Postabank/VIP-lista –, most egy gombnyomásra rögtönítélő bírósággá vált, és súlyos ítéleteket rótt ki a zavargásokban résztvevőkre.

A bíróság függetlensége elbukott. Ezt szóvá tették volt alkotmánybírák, nemzetközi jogászok, tudós professzorok, oda se neki.

A felszólamlás el van hallgatva. A kormány és a kormány mögött álló idegen erők megfélemlítésre törnek, és fittyet hánynak a bírói függetlenségre, de még mindig nincs felháborodás, és a Fidesz még mindig szakértői kormányt akar. A súlyos ítéleteket azonnal nyilvánosságra hozzák. Reszkess, magyar, a forradalmad ötvenedik évfordulóján! Közben bizalmi szavazás is történik az Országgyűlésben, miközben kint tüntetnek. Minden afelé mutat, hogy ez a helyzet a kormány szándéka szerint pontosan így stabilizálódjék: a tüntetők tüntessenek, amíg csak bele nem fáradnak, a megfélemlítés és a hidegedő idő majd úgyis meggyéríti a tüntetői létszámokat, a társadalom pedig megszokja azt, hogy mindenből kettő van: kinti országgyűlés, benti országgyűlés. Illetve ennél egy kicsivel többet kell megszoknia az istenadta népnek: azt, hogy tehet, amit akar, nem történik semmi. Közben azonban megcsinálják a kórház-privatizációt, idegen, zsidó kézbe tudják adni, amit még nem adtak oda.

Az izé-forradalom alatt a lopás zavartalanul folyik.

Az egész népet a végső elkeseredésbe lehet taszítani. A pofájába lehet köpni: ennyit ért a te tüntetésed, forradalmi akarated, magyarságod, a piros-fehér-zöld és az Árpád-sávós zászlaid lobogása. Itt akkor is mi, látható és láthatatlan emberek, Ron Werberék és óbudai, hajógyári szigetbirtokosok, Las Vegast építők, Sziget Fesztiválosok, Combinó-megrendelők vagyunk az urak. Akkor lopjuk – vagy vájjuk – ki a szemeteket, amikor akarjuk.

Még mindig nincs vége azonban. Mert a zéró végösszegű játszma főreszvényese a Fidesz is.

Igaz, ez még mindig nem derült ki, és a látszólag ellenlábas hatalom nem is akarja, hogy ez kiderüljön. A valóban fölényesen megnyert önkormányzati választások után, amelynek eredménye az előző visszavonulásokat részben igazolta, Orbán kiáll a Kossuth térre, és a felcsigázott közönség előtt lefújja a forradalmat, s ezt egy-két nap múlva megtetézi azzal, hogy maga is elismeri a megszorítások szükségességét. Az indulatoknak egy szakértői kormány révébe való átvezetése most nem-csak bűn, hanem hiba is.

A szakértői kormány maga a rossz rendszer, a rossz rendszer megkövülése.

Ezért a sajtó Orbánt most már amiatt átkozza, hogy forradalmat szít és vezet. Holott éppen lefújja. Mivel azonban a közönség a szakértői kormány gondolatáért, amely mint láttuk, maga is körvonalazatlan, nem tud lelkesedni, sőt Trójai Falovat érez benne, a nagykoalíció Trójai Falovát, a balliberális tábor „új szakaszt nyit”. (1945 óta a kommunisták annyiszor nyitottak új szakaszt, ahányszor bajba kerültek, vagyis nagyon sokszor. Ők mindig új szakaszt nyitnak.) Az új szakasz neve az ötvenhatos forradalom méltó megünneplése. Ez most a leghőbb vágyuk azoknak, akik eltiporták, avagy koruknál fogva csak az eltiprás haszonélvezői voltak. S a tüntető tömegnek torkán akad a „vesszen Gyurcsány!” A rendszerváltás akarásából méltó megünneplés-bábjáték lesz. Mert az a legfontosabb. Ha nem fognak kezét egymással, az nem baj, de ne kiabáljanak, és takarítsák ki a Kossuth teret, hogy érezze jól magát az ide érkező felkent királyok csa-pata. Elvégre Európában vagyunk. Lezajlik az ünnep, és a tüntető tömeg elfelejti, hogy a múlt héten valami rendszerváltozás-félét akart. Jöjjön már az a szakértői rendszer, s akár az a bűdös nagykoalíció is. A rendezés, el kell ismerni, mesteri.

A rendezők felismerték, hogy a tüntető tömeg szeretne is valamit, meg nem is.

De amit szeretne, azt ingyen szeretné, vagy olcsón, árleszállítottan, vér és áldozat nélkül. A tüntető tömeg és a nem tüntető is rendszerváltozást szeretne, de már nem tudja megfogalmazni, a vezetői pedig nem fogalmazzák meg neki. Orbántól várták, hogy fogalmazza meg nekik, de ő csak szakértőire fogalmazta.

Egy nagy nemzeti tragédia közepében állunk, amely nem ötvenhat forradalmának, hanem nemzeti tragédiájának a folytatódása és persze következménye is, de ezt senki nem veszi észre. Már a múltó időt sem érzékeljük. Minthogy tehetetlenül állunk, és semmit sem értünk, az idő már nem nekünk dolgozik. Az idő múlása, mint lassan emésztő féreg, bennünk dolgozik, elrág bennünket. Már nem értünk meg semmit. Forradalmat kellene csinálni, lerázni magunkról az ellenünk való rendszert, de mivel mi nem értünk semmit, beletörődünk abba, ami éppen történik. Csak távoli, nosztalgikus sejtés bennünk, hogy forradalmat, vagy legalábbis nemzeti ellenállást, polgári engedetlenséget, sztrájkot, teljesen lezárt, eltorlaszolt utakat is csinálhatnánk. Nem a Pató Pálok tüntetése ez?

Az üres félpályasság azonban most mindent elborít.

Az ügyes Fidesz-szervezéssel mozgatott tüntetőktől teljes politikai és gazdasági útlezárást várni nem lehet, mert engedelmes emberek, csak azt teszik meg, amire a vezér felkéri őket. Ha a vezér nem akar rendszerváltást, akkor ők sem akarnak. A kiszolgáltatott emberektől nem lehet nagyszerű, önfeláldozó tetteket várni. A médiumok által gyártott végterméktömegektől nem lehet célokért küzdést remélni, különösen, ha a célokat ki sem tűzik. Egy ilyen, s ennnyire a médiumok

és a televíziók hatása alá szorított társadalomban nem lehet értelmes cselekvést, tetteket várni a sokaságtól. Különösen, ha a fenyegetések mindennaposak. Az éhség kiváltotta lázadásra pedig nem lehet számítani, várni, mert ez a Fidesz polgári körös nép sohasem fog éhezni – nem is kívánja neki senki, természetesen, hogy éhezzen –, és maga a nép, az istenadta is megtalálja majd a kikapukat, hogy egyszer jóllakják. Csak a találékonyságunk maradt meg, s ezzel fog ezeréves népünk kikapukat nyitni, amelyeken be lehet csempészni a kamrába egy-egy szál, a Széchenyi-tervből visszamaradt finom Orbán-kolbászt.

Most annak kell – kellene – szót szólni, akire hallgatnak, s ilyen ember csak egy van. Mert mindenkit félretoltak előle, s ez neki is tetszett. A Fidesz mindent és mindenkit bekebelezett, vagy félretolt, akikre korábban hallgathattak volna. Orbánnak most az Árpád-sávós zászlót kellene magasra tartania. Nem azért, hogy ádáz ellenségei nyilasnak mondják – megteszik enélkül is nemsokára –, hanem azért, hogy a tömeg megértse: a „csak azért is”-t. Hogy felejtse el a félelmeit, és értse meg a helyzetet a maga teljes valójában.

Gyurcsány most úgy látszik, előbb-utóbb menni fog. Nem fogják leváltani, hanem valahogyan le fog váltódni.

A játszma döntetlenül fog végződni, hogy mindenki győzelmet hirdethessen.

Lesz az országnak két államférfija, akik a stabilitás érdekében legyőzték önmagukat. Az országnak így is jó lesz, a magyarságnak nagyon rossz. Mert a magyarságnak rendszerváltás kellene. Új alkotmány, liberálisoktól és volt kommunistáktól megtisztított közélet. A magyarságnak egy ország kellene, amelyben tiszta vagy legalább tisztább a levegő. Ötvenhat üzenete is ez. Ezt azonban egyik fél sem akarja.

Gyurcsány mindkét pártja – sose tudtuk, hogy őkelme nem SZDSZ-es-e inkább – most csúnyán lelepleződött. Kiderült, hogy a legnagyobb álbaloldali, leninista békepárt vér árán is hatalomban akar maradni. Lenin is így volt ezzel. A rendőrség mellett felhasználják az ügyészséget és a bíróságot is a terror rendszerének bevezetésére. Most kiderült, hogy nemcsak Őszödön hazudtak, hanem mindig, most is, és a mostani hazugságaik a jövőbeni hazudozhatásuk érdekében hangzanak el. De a legsúlyosabb a vér árán való hatalomban maradás megkísérlése, az utcai harcok imitálása, és a mohó vágy a rendőrhálóra, avagy egy jól leverhető valamire. Nekik most sok áldozat kellett volna, mint Teng Sziao Pingnek a Tienanmen téren, Pekingben. De csak a bírói függetlenséget tudták sárba tiporni. Ez mindennek ellentmond, amit a rendszerváltással maguk is vállaltak, de Orbán erre a gyalázatra sem adott méltó választ. Ezért ugyanis ütni kellett volna. De ha üt, vagy ütésre buzdít, ha csak meghallja is a tiszta hangokat, amelyek szóvá tették a bírói függetlenség eltüntetését, csőcseléknek minősül. De hát ő nem volt részese annak a balliberális manipulációsorozatnak, amely révén megmaradt a balliberális tábor kezében a csőcselékké minősítés lehetősége? Ki mer csodálkozni azon, hogy Pető, Surányi, Princz, Gyurcsány, Hiller, Lendvai Ildikó és Halmai Gábor most él a csőcselékké minősítés privilégiumával? És még csak nem is az utolsó szó jogán, mert úgy még elmenne. Nem riadnak vissza sem az általuk gerjesztett mű-forradalom, sem egy valódi forradalom, vagy akárcsak ellenállás fegyveres leverésétől. Ők mindig a csőcselékkel állnak szemben, csak azt a jogukat és lehetőségüket akarják megtartani, hogy ők mondják meg, ki a csőcselék.

Orbán ezzel a végtelenített békét, a minden keménységtől eltiltott gyülekezetek lelkesedését, végeredményben passzivitását állítja szembe. Beéri azzal, hogy nem fog kezét a véreskezüvel, de nem mondja a tömegének, hogy törjétek ki a véres kezét.

Gyurcsány bírósággal, sajtóval, megszorításokkal és valóságosan is vérengzik, mi békésen túrunk.

Fegyvertelenséggel, önfeláldozással, békével, és sokszori éhségstrájkokkal szembeszállni egy fegyveres elnyomó hatalommal csak Ghandinak sikerült a múlt században, egy egészen másfajta kultúrában, és csak egy évtizedekig tartó harc árán. Indiának, a roppantul szaporodó népességű földrésznek volt ideje kívárni a Brit Oroszlán elgyengülését, a második világháború végét, mégis, a függetlenséget csak Nehru alatt harcolta ki, aki tisztelve folytatta Ghandi munkáját, de fegyvert is adott népe kezébe. Indiának van atomfegyvere. Nekünk, magyaroknak azonban időnk már nincs. Mi már a saját időnkön kívül létezünk. Módszelett kérdéses, hogy a békés módszer itt most segít-e rajtunk.

De nem ez a baj. A végső elszámolás nemcsak a magyar időhiányt mutatja ki, hanem Orbán részéről szándékhiányt is. Mert mi a célja Gyurcsánynak, a véreskezű Apró-bolseviknak, és elsősorban a véreskezű kormányt háttérből irányító libera-lizmusnak, az SZDSZ-nek és háttérszerveinek? Ez a végső zűrzavar és a kilátástalanság. Az, hogy maga Béke Óhaja álljon velük szemben. A fegyvertelenség és az eszköztelenség. Olyan emberek tömege, akik vezérük szavára lemondanak a keményebb, mondjuk teljes útelzárásos érdekérvényesítésről. Akik elhiszik, hogy a béke a rend. Akik elhiszik, hogy a lemondás a megoldás. A bolsevisták és a liberálisok ezzel szemben – és állig felfegyverkezve (sajtófegyver) – fegyvertelen, önmagukat sem védő, sérülésmentesen kaszabolható ellenfelet kívánnak. Olyant, aki maga fárasztja ki magát, és maga hagy abba mindent, beismerve alávetettségét. A privatizáció során ez a módszer már bevált. Mielőtt a jogos tulajdonos, a nép, a társadalom feleszmélhetett volna, úgy belefojtották a szót antiszemitizmus kiabálásával, nacionalizmus kiabálásával, maradiság és „bőgatya” kiabálásával, egymásra uszítással, egyesek leválasztásával, hogy mire feleszmélt a most tüntető tömeg, már minden a kezükben összpontosult. És most védik. Alkotmánnyal, stabilitással, demokráciavédelemmel – csupa hazugsággal és végül, ha kell, fegyverrel is. Ezt most megmutatták. De Orbán is megmutatta, hogy mindennek ellenére békét akar. Ő a béke őre. A béke európai őre.

Mintha valami összjáték folyna.

Te fegyverkezel, én békére buzdítok. Te átkozol engem, hogy forradalmat csinállok, én azonban nem adok irányt a forradalomnak, de te ezt nem teszed szóvá. Te megszervezed az erőszakszerveidet, én visszatartom az embereimet, nehogy még csírájában el-fojtsák a szerveződésedet. De az is lehet, hogy ez nincs így kialakulva, hanem csak az értelmetlenség világaluralma következtében alakul így. Európa untergangjában.

Amikor fegyverrel támadnak ránk, akkor fegyverrel kell ellenállni. Akkor a béke csak végcél lehet, amelyet a fegyveres harc után kell megteremteni. Természetesen az a főkérdés, hogy komoly ellenállással, egész pályás útelzárásokkal, fizikai cselekvésekkel ez a fegyveres erejére támaszkodó liberál-bolsevista erő megdönthető-e. Győzhet-e a magyar többség a pusztán két karjával, akaratával a liberálisok fegyveres hatalmával, világhatalmával szemben. Bizonyosat mondani senki sem tud, de nagy valószínűséggel igen. Most csak velük állunk szemben. Ötvenhatban is birtokukban volt a fegyver, a sajtó, a rádió, mégis csak a behívott szovjet csapatok tudtak legyőzni bennünket. Most kit hívnak be? Baroso csapatait? A NATO-t? Egy luxemburgi focicsapatot? És ha behívják ide őket, mi lesz azon nyomban Lengyelországban? A saját rendcsinálásunk legnagyobb ellenségei mi magunk vagyunk, ezzel a pépszerű

békeakarásunkkal. Lefegyverezzük magunkat. Még szemem se köpjük a gyilkost és a mindenünk elrablóját, a nyegle milliárdost.

Orbán most ráadásul meghosszabbította a békeharcot. Látni, hogy a Gyurcsány menesztéséért folytatandó béketüntetés nemsokára véget ér, mert Gyurcsány elpárolog, most az MSZP megsemmisítésére kéri híveit. Ez önmagában nagyon helyes törekvés, ezt is csak pártolni tudjuk. Ezzel kellett volna kezdeni. Orbán azonban abban a cikkében, amelyben az MSZP törpe párttá zsugorításának feladatát tűzi ki tá-bora elé, egyetlenegyszer nem írja le az SZDSZ-t. Mintha az MSZP kanti „ding an sich” létező volna, amely önmagában, minden fölött léteznék, mintha nem tartoznék össze az SZDSZ-szel. Mint ahogy nem ketten együtt volnának a nagytőke kijáró pártjai, a nemzetközi zsidó nagytőke strómanjai. Ezt az MSZP társadalompolitikai tagozata tudja, ki is mondja, a nemzeti oldal vezére pedig nem tudja. Ezt nem lehet elhinni. Ez egy elszólás, ami nem jött ki a szájból. Ez az el nem hangzott elszólás, a képtelenség netovábbja. A legnagyobb nemzeti politikus nem tudja, hogy az SZDSZ és az MSZP egyetűzők?

Most tehát megint ki van tűzve egy újabb félpályás feladat. Ennek nem lehet az oka az, hogy az SZDSZ most jobban meg van rogyanva, mint az MSZP. Ennek sajnos más oka van. Erős a gyanú, hogy Orbán a nemzetközi körök, New York és Tel-Aviv és a nagytőke jóindulatának elnyerése végett meg akarja menteni az SZDSZ bizonyos elemeit, aggódó pesti zsidó táborának egy részét, és helyet csinál nekik a Fideszben. Nemkülönben az MSZP hasonszőrűjeinek is. Átmenti őket az új korszakba, amely mindenképpen bekövetkezik, különösen akkor, ha az MSZP összeomlik. Nehogy itt maradjon már az új rendszer ezek nélkül. Mert ha az új rendszer az MSZP szétesésével jön létre, akkor sokan állás, hatalom, pénz és reneszánsz lehetőségek nélkül maradnak. Ezt a Nyugat – nem a nyugati nép, hanem a politikai osztály – rossz néven venné. Nem is adna engedélyt rá. Ezért aztán az, akit a nép a forradalom élére kívánt, percekre oda is látott most az átmentés és az újabb és még jobban elmaradó rendszerváltás, az izé élére áll. Ady még a „halottak élén” jött valami forradalom felé, a mostani fővezér csak az „izé” élén lovagolhat? Az izé csomagjában élünk, a képtelenség csomagjában vergődünk.

A szakértői kormány után létrejön valami nagykoalíció, amelyben benne marad, bele lesz tömködve – Orbán békés kezé-vel, feleskolbásztöltő bölcsességével az SZDSZ is.

Így elkerülhető az előrehozott választás, ami Orbán szerint nagyon sokba, gazdasági összeomlásba kerülne. Ez is benne van ebben a cikkben.

Ez a cikk, noha nagyon jól kezdődik, végül hamisságba torkollik. Elsősorban az a tétel, hogy az előrehozott választás, azaz a konvergenciaprogram valamiképp későbbre halasztása, azaz a megszorítások néhány hónapos elhalasztása, vagy elkerülése – hiszen a választások után, az MSZP és SZDSZ nélküli kormánynak nem is kellene elkezdenie – gazdasági összeomlást eredményezne. Ez nem igaz. Valaminek az elhalasztása és esetleg kikerülése nem jelent válságot. Való igaz: Brüsszel bejelentette, hogy fél év múlva ellenőrzi a konvergenciaprogram teljesítését, és ha nem találja rendben, szankciókat alkalmaz. Nem fizet. És akkor mi majd még mindig befizetünk? Hát nem vagyunk nettó befizetők? Hát nem vagyunk mindig pórujáró pályázók? Ha teljesítünk, akkor fizet az EU? És mi a fontosabb: rendet teremteni hazánkban, hogy hon legyen belőle – „bújt az üldözött s nem lelé honját a hazában”, vagy megfelelni az EU elvárásainak? Mi a fontosabb, hogy az SZDSZ hatalomban, vagy hatalomközelben maradjon, vagy hogy a magyarság megmaradjon? Mi a fontosabb, a magyar

élet, a magyar megmaradás, vagy a megfelelés az idegenek elvárásainak és a végső soron – ez a legkeserűbb megállapítás: az SZDSZ igényeinek?

Az ellenállást, s végsőleg a forradalmat el is lehet veszteni, kétségtelen.

A békét, a posványos, SZDSZ-es stabilitást csak elveszíteni lehet.

Ez a különbség.

Meg még valami. Ami látszólag nem tartozik ehhez az eszmefuttatáshoz. Valójában nagyon is hozzátartozik. Most jött a hír, hogy a borsodi Olaszliszván agyonverték egy tanárembert két gyermeke szemeláttára. Egy bicikliző cigánylány a tanár kocsija elébe kanyarodott. A gyermek csak könnyebben sérült meg. El is szaladt a helyszínről. Mások azonban odaözlöltek – köztük a híradások szerint egyikük a cigány önkormányzat frissen választott képviselője, bizonyos Horváth Dezső – és 45 fejre és nyakra célzott rúgással a felállni többször is próbálkozó 44 éves embert – egy tanárt – kivégezték. A nyílt utcán, Olaszliszván, az EU egyik tagállamában. Pogrom. Magyarellenés pogrom Magyarországon. A híradások először nem utaltak az elkövetők etnikai hovatartozására, hétfőn reggel azonban a Magyar Rádió megtörte a hallgatást. Cigányok rendeztek népítéletet Olaszliszván. Azok a szerencsétlenek, akik 16 éve a rendszerváltás Magyarországon élnek, nincs munkájuk, és már dolgozni sem nagyon akarnak, mert elszoktak tőle. Ezeknek, no meg a társadalom felének, magyar felének is rövid az élete. Ezeknek, a szegény magyarokkal együtt születésük pillanatában 16 évvel kevesebb életkilátásuk van, mint azoknak, akiknek van munkájuk, dolgoznak, és értelmiségi, vagy más megfizetett, vagy kevésbé alulfizetett munkát végeznek. Ennek a társadalmi egyenlőtlenségnek a fő felelősei az SZDSZ politikusai, bankárai, reneszánsz haszonélvezői. Mindannyian a felelősei vagyunk, de nem egyenlő mértékben.

Az Orbán által most le nem írt SZDSZ kétségtelenül a fő felelőse és haszonélvezője ennek a súlyos, halálos igazságtalanságnak, és amellett még a cigányság felbujtója is.

Ezek nyilvánvalóan eláztatiasodott emberek, akikről most az SZDSZ programját teljesítő MSZP, a Gyurcsány csomagjával és az egészségügy privatizációjával, meg a szociális háló kivágásával, meg a munkanélküliség további növelésével most még kevésbé akar gondoskodni. Talán még tetszik is neki, hogy ezek a valódi vandálok magyar pogromot rendeznek, agyonütnek egy tanárt, egy családapát. Mondhatnánk azt is, és azt egy alapos vizsgálat ki is deríthetné, hogy felizgatták, felbujtották őket. Olaszliszka a hasszid zsidók egyik történelmi gyűlhelye. Ha a tettesek kézre kerülnek is, a felbujtók bizonyosan nem. Végül is ezeket az embereket az az élet bujtja fel, amit az SZDSZ–MSZP teremtett nekik, természetesen valamennyiünk hallgatólagos közreműködésével. Félpályásságával.

Ez bevágott ide, ez a cigány pogrom. Megmutatja a keresztény magyarság jövőjét. Ez vár ránk, ha stabilizáljuk a rossz, semmire se jó békénket. Vagy a gyávaságunkat.

Ötvenhat ünnepén gyávának lenni – elviselhetetlen.